

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Landsledelse lørdag den 22. august 2009.

Enhedslisten skal ind i kampen for, at en S-SF-regering vil føre en ny politik

For nylig udtalte Helle Thorning-Schmidt, at Socialdemokraterne og SF skal være kernen i en ny regering, og satte igen spørgsmålet om, hvad der skal ske, når vi slipper af med VK-regeringen, på dagsordenen.

Det er vigtigt, fordi et regeringsskifte er forudsætningen for en mere solidarisk, social og bæredygtig politik. Men også kun forudsætningen. En bedre politik kommer ikke af sig selv fra Thorning og Søvndal.

I øjeblikket udsender de med mellemrum forskellige politikudspil. Nogle forslag er gode, f.eks. millionærskatten og statsbanken, mens andre som f.eks. udlændingepolitikken bestemt ikke er det. Men den generelle tendens er, at SF tilpasser sig Socialdemokratiets politik. Senest har de to partiledere lovet, at de ikke vil røre boligbeskatningen, selv om der i den grad er brug for klassepolitik på dette område med omfordeling fra rige boligejere til almindelige lønmodtagere i ejer- og lejerboliger.

Men hovedproblemet er i virkeligheden de to partilederes metode. De sætter sig sammen i et mørkelagt rum, måske sammen med en partikammerat eller to, og så fifler de et kompromis sammen.

Det skaber ikke forandring, højst et gennemsnit af godt og ondt i de to partiers programmer. Hvis S og SF vil skabe forandring for almindelige mennesker, så bør de lytte til almindelige mennesker. En virkelig forandringsproces kræver engagement og mobilisering fra neden.

Den kunne de to partiledere sparke i gang, hvis de i stedet opfordrede partimedlemmer, fagbevægelsens medlemmer, de uddannelsessøgende, boligforeningerne og i det hele taget befolkningen til at diskutere, hvad man ønsker af en ny regering. Sådant som Venstre og Konservative har lyttet intenst til deres baglande i direktionskontorer, loger og aktieselskabsbestyrelser.

Enhedslisten har en vigtig opgave i arbejdet for at vælte VK-regeringen, presse S og SF til at tage magten, og ikke mindst kampen for at presse S og SF til at føre arbejderpolitik, dvs. en politik for almindelige lønmodtagere og folk på overførselsindkomst.

Det kommer kun ved et pres fra en bevægelse uden for Folketinget, som Enhedslisten så efter bedste evne må gøre sig til talsmand for. Lige som vi kræver, at Thorning-Schmidt og Søvndal spørger befolkningen, må Enhedslisten selv udvikle nye initiativer og eksperimentere med nye arbejdsformer, som kan skabe en mobilisering for krav til en S-SF-regering.

Det er på evnen til at skabe sådan en bevægelse, at folketingsgruppens forslag skal bedømmes. Dette arbejde kan ikke vente, til S og SF har taget over. På det tidspunkt vil vi være alt for mange omgange bagud.

Det haster for Enhedslisten med at fastlægge en politisk-mobiliserende strategi, der kombinerer initiativer i bevægelserne med parlamentariske forslag.

Hovedlinjerne i sådan en strategi skal være:

1. Vi kræver og opfordrer alle andre organiserede kræfter til at kræve, at S og SF tager regeringsmagten og gennemfører en politik, der er lige så loyal over for almindelige mennesker, som VK har været loyal over for overklassen.

Her vælger vi at opfatte Enhedslistens folketingsgruppes udtalelse om, at Thorning-Schmidt ikke må glemme De Radikale, som en smutter i kampens hede.

De Radikale er et liberalistisk borgerligt parti, der står for en ekstrem asocial omfordeling af goderne i samfundet. Vi er bedst tjent uden De Radikale i regering. Vi er bedst tjent med ikke at være afhængige af De Radikales stemmer. Den optimale parlamentariske situation efter næste valg er, at S og SF kan danne flertal med Enhedslisten uden De Radikale. Det vil nemlig fratage S og SF en af deres bedste undskyldninger for ikke at gå i flæsket på kapitalejerne og kapitalismens normale funktionsmåde.

2. Hver eneste gang der er en protest mod et udspil fra VK, og hver eneste gang en gruppe i samfundet kræver forbedringer, skal Enhedslisten rette pilen mod S og SF og – sammen med andre - aftvinge de to partier løfter om at omstøde VK-politikken og opfylde kravene. Så mange som muligt skal så ofte som muligt sende budskabet til S og SF: Vi vil argumentere, propagandere, demonstrere og aktionere for at bakke op om jer, når I gennemfører vores krav. Og vi vil gøre det samme for at presse jer, hvis I ikke gennemfører dem.

3. I alle fagforeninger, uddannelsesorganisationer og andre interesseorganisationer må Enhedslistemedlemmer tage initiativ til at rejse diskussionen om, hvad vi ønsker af en ny regering efter VK. Enhedslisten skal sikre medlemmernes mulighed for at diskutere, hvordan dette gøres i praksis f.eks. via faglig sektor netværk.

4. Til debatterne om en ny regerings politik må Enhedslisten udvikle og løbende revidere et antikapitalistisk aktionsprogram. Det vil sige en samling af krav som dels opsamler de væsentligste ønsker og krav, der for tiden formuleres fra grupper og bevægelser i samfundet, og dels kombinerer det med de indgreb over for kapitalens magt, som der er størst forståelse for, f.eks. statsproduktion og indgreb over for bankerne. Dette antikapitalistiske aktionsprogram skal Enhedslistens medlemmer bringe ud i bevægelser og organisationer og i debatter på møder og arbejdspladser, samtidig med at folketingsgruppen bruger sin position til at præsentere, forklare og forsvare det.

5. Hvis Enhedslisten på Christiansborg med sine 4, 5 eller 6 mandater skal kunne trække de to store partier nogle steder, skal det være ved at fungere som talsmand for de ønsker og krav, der er i befolkningen.

Med sin historiske linje om mindste forringelse/mindste forbedring har Enhedslisten et godt afsæt for at håndtere situationen med en S-SF-regering.

Enhedslisten vil ikke være ”venstrefløjens Dansk Folkeparti”, der stemmer for hvad som helst for at redde regeringen, hvis blot der gives nogle stærkt synlige – f.eks. værdipolitiske – godbidder til gengæld.

Enhedslisten vil ikke købe indflydelse ved hjælp af studehandler.

Enhedslisten stemmer for den mindste forbedring – under alle omstændigheder.

Omvendt skal S og SF ikke tro, at de kan få Enhedslisten til at stemme for forslag, der trækker i den forkerte retning. Lader en S-SF-regering sig falde af den grund, har de væltet sig selv.

På den måde kan Enhedslisten hele tiden vise, at der er et alternativ til den tilpasningspolitik, vi kan forvente, at S og SF vil føre, hvis de ikke kommer under alvorligt pres fra bevægelser, der fremfører almindelige menneskers daglige krav.”

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk